

det fastsættes, dels at domme om ikke-overholdelse kan fastslå de foranstaltninger, den stat, der har gjort sig skyldig i ikke-opfyldelsen, skal opfordres til at træffe, dels fastsættes, at gennemførelsen af en sådan dom skal underkastes en passende systematisk kontrol, og endelig at de fordele den pågældende stat gør krav på, gøres afhængige af, at forpligtelsen opfyldes.

B. *Ensartede regler:*

Enhver egentlig europæisk ordning forudsætter, at de således vedtagne regler kan anvendes med samme styrke i alle medlemsstater. At fravige dette princip ville være at give afkald på begrebet fællesskabsregel, at fryse hver medlemsstat fast i en retsstilling der afveg fra de andres og derfor betyder et tilbageskridt i forhold til den nuværende tilstand.

Denne forudsætning omfatter tre betingelser:

1. For at være fælles for staterne og disses statsborgere må disse regler have forrang frem for alle interne foranstaltninger, hvilket også er den dominerende retspraksis inden for Fællesskabet. Øjeblikket synes kommet til at præcisere, at disse foranstaltninger, uanset tidspunktet for deres udstedelse, ikke kan være en hindring for de bestemmelser, der loyformeligt vedtages i medfør af den fremtidige traktat.

2. Disse fælles reglers ensartede virkning indebærer en regulerende virksomhed i forhold til den nationale retspraksis i medlemsstaterne under ledelse af en fælles retsinstans, der er beføjet til at afgøre, hvad der er ret for samtlige medlemsstater og disses statsborgere.

3. Retssikkerheden forudsætter, at de overdragne beføjelser er uigenkaldelige, idet ethvert skridt tilbage ville indebære risiko for hele systemet under eet.

Disse tre betingelser påtvinger sig så meget mere af følgende grund. Når det er lykkedes fællesskabsretten at trænge igennem med tilstrækkelig styrke, er det fordi den er blevet udformet, fortolket og anvendt som en for alle medlemsstaternes statsborgere fælles regel, som de private selv har påberåbt sig for den nationale dommer. Enhver anden ordning ville indebære risiko for enheden og effektiviteten af Fælles-

skabets hidtil opnåede resultater på det retlige område.

C. *Beskyttelse af den enkeltes rettigheder:*

Beskyttelsen af den enkeltes rettigheder kan betragtes under forskellige synsvinkler, nemlig domstolskontrol med loves forfatningsmæssighed, den enkeltes fundamentale rettigheder og privates søgsmålsret.

1. Såfremt Den europæiske Union kommer til at omfatte et valgt parlament, der har lovgivende magt, opstår spørgsmålet om en eventuel kontrol med loves overensstemmelse med traktaten. Domstolen ville da føle sig kaldet til at udøve en sådan kontrol.

2. Det problem, som beskyttelsen af de fundamentale rettigheder rejser, bør behandles ud fra to synspunkter. Hvis man først ser på definitionen af disse rettigheder, synes det tilstrækkeligt, at staterne i generel form anerkender nødvendigheden af at beskytte den enkeltes fundamentale rettigheder inden for rammerne af Den europæiske Unions opbygning og formål. Hvad dernæst angår måden at beskytte disse rettigheder, må det være nærliggende at foreskrive, at institutionerne ved udøvelsen af deres respektive beføjelser skal respektere disse rettigheder.

3. I spørgsmålet om privates søgsmålsret kunne der ske følgende fremskridt.

Beskyttelsen af de individuelle rettigheder indebærer for det første, at retsakter af lovgivende karakter ikke kan undrages både parlamentarisk kontrol og en effektiv domstolskontrol på begæring af den enkelte.

Beskyttelsen af disse rettigheder kræver, at afledte retsakter kan være genstand for søgsmål fra private, der godtgør en direkte interesse deri, sådan som det er tilfældet i flere medlemsstaters retssystemer.

Beskyttelsen af de samme rettigheder forudsætter, at de personer, der har lidt skade som følge af en medlemsstats ikke-overholdelse af forpligtelser, kan opnå erstatning ved de nationale retter.

Det samme hensyn fører til at fastsætte en passende garanti for private i tilfælde af krænkelse af artikel 177 i EØF-traktaten i form af et søgsmål ved Domstolen anlagt af parterne i hovedsagen, en obligatorisk ikke-overholdelsesprocedure, eller et erstatningssøgsmål mod den pågældende stat på begæring af skadelidte.